

Arrest

nr. 204 429 van 28 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Addis Abeba, de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, en te behoren tot de etnie Oromo.

U werd geboren te Wolenkomi als Ethiopisch staatsburger. Op 2 maart 1996 huwde u met D., een Djiboutiaans staatsburger behorende tot de Afar etnie.

D. was een diplomaat, werkzaam op het Consulaat van Djibouti te Addis Abeba. Deze post bekleedde hij tot uw vertrek uit Ethiopië. Door uw huwelijk met D. verwerfde u de Djiboutiaanse nationaliteit onder de naam A.M.A..

Omstreeks het jaar 2002, ten tijde van de geboorte van uw derde kind, A., kreeg u huwelijksproblemen met uw echtgenoot. U betrapte D. terwijl hij in een nachtclub zat met andere vrouwen. Vanaf dat moment gebruikte D. regelmatig fysiek geweld tegen u, ongeveer eens per maand of twee maanden. Daarbij sloeg hij u meestal met de vlakke hand, met zijn vuist en soms met de stok van een bezem. Nog in 2002, na het ontstaan van de ruzie, verliet u het huis en trok u in bij uw moeder en stiefvader in Addis Abeba. Uw echtgenoot probeerde u eigenhandig terug mee naar huis te nemen, maar werd tegengehouden door uw moeder, stiefvader en omstaanders. Jullie besloten naar de politie te gaan. Aangezien D. een Djiboutiaans staatsburger en diplomaat is, zei de politie echter dat ze u niet konden helpen en dat u naar het Ministerie voor Buitenlandse Zaken moest gaan met dit probleem. Intussen zond uw echtgenoot personen die tussen u en hem bemiddelden. U keerde terug naar huis.

Begin 2006 had D. het plan om te huwen met een andere vrouw. U was hier niet mee akkoord en jullie hadden hierover ruzie. Omdat het met uw huwelijk zo slecht ging, besloot u een tijd weg te gaan. U reisde naar een vriendin die in Canada woonde en verbleef twee maanden bij haar. Uiteindelijk is D. nooit met een andere vrouw gehuwd.

In september 2006 sloeg uw echtgenoot u op uw oog, dat helemaal opzwol. U ging met uw moeder naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken om een klacht neer te leggen. De verantwoordelijke persoon constateerde dat u een Djiboutiaans staatsburger was geworden, en zei dat hij niets voor u kon doen.

Omstreeks 2012 verbleef u met uw gezin in Djibouti op vakantie. Jullie verbleven op vakantie steevast in het huis van D. zijn vriend, A.G.A., 'chef de cabinet' van de Djiboutiaanse President. Daar kwam het tot een ruzie tussen u en uw echtgenoot, waarbij D. u sloeg. U vroeg meteen om van hem te scheiden, zonder succes. U ging over de jaren heen ook tweemaal naar de Djiboutiaanse ambassade. Eenmaal bij ambassadeur Mohamed Idriss, eenmaal bij ambassadeur Ibrahim Kamil. De laatste keer was omstreeks 2011. Daar werd u echter niet geholpen. Uw echtgenoot had binnen de Djiboutiaanse autoriteiten te veel macht en aanzien, zo werd hij bijvoorbeeld, in tegenstelling tot alle andere diplomaten, nooit geroeteerd van post, waardoor hij meer dan twintig jaar in Addis Abeba als Consul kon aanblijven.

U maakte steeds ruzie met uw echtgenoot, en vroeg hem dan ook meermaals om te scheiden. U stelde hem dan voor dat u de kinderen zou meenemen en dat hij alimentatie zou betalen. Uw echtgenoot weigerde steevast, omdat hij wou dat u gewoon thuisbleef, voor de kinderen zorgde en het huishouden onderhield. U verliet hem verschillende keren, maar kwam steeds terug voor de kinderen. U verklaart dat u uw kinderen niet kon meenemen wanneer u wegliep, omdat uw familie niet genoeg middelen had om ook nog eens voor hem te zorgen.

Omstreeks 2014 verliet u het huis voor tien maanden. De aanleiding was dat uw echtgenoot het gezin drie maanden lang geen geld gaf, omdat zijn loon werd ingetrokken wegens het stelen van een auto die eigendom was van een andere diplomaat. U overleefde door in de winkel voedsel op krediet te kopen, maar kwam in conflict met de handelaren aan wie u geld verschuldigd was, waardoor u enorm gestresseerd werd. U besloot van die situatie weg te lopen, en trok in bij uw nicht in de stad Debre Zeit, waar u tien maanden verbleef. Uw echtgenoot reisde met uw jongste zoon naar Djibouti en liet de andere kinderen alleen thuis achter. Uw dochter belde u om te zeggen dat ze waren achtergelaten, waarop u besloot naar huis terug te keren.

In januari 2016 meldde uw echtgenoot dat hij van plan was om jullie dochter An. uit te huwen aan de zoon van zijn zus I., genaamd S.M.S.. S.M.S. was een 40-jarige garagist in Djibouti stad. U was radicaal tegen dit plan gekant, omdat u wou dat An. kon verder studeren. Uw echtgenoot zei dat zijn geld op was en hij geen verdere studie kon betalen.

Intussen was uw echtgenoot ziek geworden, waardoor zijn been verlamd was. Omwille van deze medische reden maakte hij samen met u een reis naar België, teneinde in Brussel in het ziekenhuis behandeld te worden. Op 17 februari 2016 kwamen jullie in België aan. U verbleef samen met uw echtgenoot twee maanden in Brussel, terwijl hij behandeld werd in het ziekenhuis. U besprak met een Djiboutiaanse vrouw in België, genaamd M.I., het probleem van het gedwongen huwelijk van uw dochter. Zij raadde u aan om samen met uw dochter asiel aan te vragen in België. Jullie keerden terug naar Ethiopië op 16 april 2016. Op 19 juli 2016 kwamen u en uw echtgenoot terug naar België.

Deze keer kwamen uw vier kinderen mee. Jullie verbleven allemaal samen bij familie van uw echtgenoot te Molenbeek. Na een verblijf van vijftien dagen verliet u samen met uw kinderen het huis, terwijl uw echtgenoot in het ziekenhuis verbleef. Jullie kwamen samen naar het Commissariaat-generaal en vroegen asiel aan op 9 augustus 2016.

U verklaart asiel te hebben aangevraagd om uw dochter te redden van het gedwongen huwelijk. Tevens verklaart u problemen te zullen hebben met uw echtgenoot omdat u zich zonder zijn medeweten tot de Pinksterbeweging hebt bekeerd. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Ethiopië omdat u er noch baan, noch geld hebt, en u dus geen middelen hebt om uw kinderen groot te brengen. Daarnaast vreest u door de Ethiopische autoriteiten uitgeleverd te worden aan Djibouti, als uw echtgenoot daarom zou vragen.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (Djibouti), een kopie van uw paspoort (Djibouti), de verblijfskaart van uw echtgenoot in Ethiopië, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, de schoolrapporten van uw kinderen, een medisch document met betrekking tot uw echtgenoot, twee getuigenissen van vrienden met betrekking tot uw huwelijksproblemen, uw doopakte (akte van bekering), een attest van een arts met betrekking tot uw medische problemen, medische documenten met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking voor u en uw twee dochters, de gegevens van een vrouwenorganisatie in Addis Abeba.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u in eerste instantie een valselijke asielaanvraag hebt ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U vroeg op 9 augustus 2016 asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onder de naam A.T. en de Djiboutiaanse nationaliteit. Tijdens uw interview bij DVZ op 11 augustus 2016 corrigeert u uw nationaliteit, en verklaart u de Ethiopische nationaliteit te bezitten. U verklaart dat uw geboorteplaats Bati (Amhara regio, Ethiopië) is en dat u etnisch Amhaarse bent. Ten overstaan van DVZ verklaart u dat u met een Djiboutiaanse man genaamd M.S.D. huwde, en met hem naar het dorp Tadjourah (Djibouti) verhuisde in het jaar 1997 (Verklaring DVZ, 11 augustus 2016, p.4-10). U stelt tot uw vertrek naar Europa in augustus 2008 in Tadjourah gewoond te hebben. U verklaart dat u in Djibouti problemen kreeg met uw schoonfamilie, nadat uw echtgenoot door een ongenoemde aandoening verlamd raakte (Vragenlijst CGVS, 11 augustus 2016, vraag 5). Uw schoonfamilie wou van deze situatie profiteren door uw dochter An. uit te huwen aan de 40-jarige neef van uw echtgenoot. Nadat dit door An. en u geweigerd werd, werden jullie door deze neef bedreigd, waardoor u besloot het land te verlaten. U verklaart vervolgens dat u met een vals Djiboutiaans paspoort, door een smokkelaar geregeld, onder de naam A.M.A. met het vliegtuig naar België kwam (DVZ, p.4).

Het Commissariaat-generaal stelt bij het bekomen van uw visumdossier bij de Belgische ambassade te Addis Abeba echter vast dat er in uw geval geen sprake kan zijn van een illegale vlucht of een frauduleus visum (zie informatie in het administratieve dossier). Volgens de informatie die uw visumaanvraag bevat, zoals onder meer een kopie van uw paspoort en een aanbevelingsbrief van de Djiboutiaanse ambassade, bezit u een authentiek Djiboutiaans (diplomatiek) paspoort op naam van A.M.A.. Uit het visumdossier blijkt dat u de echtgenote bent van D., Djiboutiaans Consul op de ambassade te Addis Abeba.

Dit geeft u zelf aan bij het begin van uw eerste gehoor ten overstaan van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), wanneer u voor het gehoor start de gelegenheid wordt gegeven opmerkingen te geven bij het interview ten overstaan van DVZ (zie gehoorverslag CGVS, 8 juni 2017, p.2-3). U verklaart dat u bij DVZ gelogen heeft over het paspoort, waarvan u nu zegt dat het wél authentiek is. U legt een kopie van het paspoort voor, aangezien het origineel zich bij uw echtgenoot zou bevinden. U verklaart nu legaal gereisd te hebben, samen met uw echtgenoot, die een Djiboutiaanse diplomaat is. U stelt dat uw echte naam A.T. is, maar dat u het Djiboutiaanse paspoort kreeg op naam van A.M.A. omdat 'dergelijke christelijke namen in het moslimland Djibouti niet aanvaard worden'. U past tevens nog andere identiteitsgegevens aan.

Zo stelt u ten overstaan van het CGVS geboren te zijn in Olonkomi (Oromo regio, Ethiopië) en etnisch Oromo te zijn (CGVS, 8 juni 2016, p.4, 6). U woonde vanaf uw geboorte tot 2016 onafgebroken in Ethiopië, voornamelijk Addis Abeba. Ook uw relaas past u aan: waar ten overstaan van DVZ uw schoonfamilie voor de problemen zorgde en uw echtgenoot wegens zijn verlamming machteloos stond, is het nu precies uw echtgenoot die de vervolger is (zie feitenrelaas hierboven).

U verklaart twee redenen te hebben voor uw valse verklaringen bij DVZ. Ten eerste stelt u dat u er foutief van overtuigd was dat de Belgische autoriteiten u zouden terugsturen omdat u met een diplomatiek paspoort had gereisd. Ten tweede stelt u dat u uw identiteit wou verbergen omdat uw echtgenoot met u in België verbleef, en het precies met uw echtgenoot is dat u problemen hebt (CGVS, 8 juni 2017, p.3). U verklaart dat u besloot om uit eigen beweging te vertellen dat u had gelogen, naar aanleiding van het feit dat u in uw asielcentrum veel mensen zag die een negatieve beslissing kregen omdat ze over dergelijke zaken niet de waarheid hadden verteld (CGVS, 8 juni 2017, p.10). U begon zich daardoor zorgen te maken over uw eigen zaak. In april 2017 overlegde u met uw sociaal assistente. U raakte overtuigd om de waarheid te vertellen doordat de assistente zei dat de Belgische wetgeving anders werkt dan 'daar' [in Afrika] en u gelijk behandeld zou worden als elke andere asielzoeker, ongeacht het diplomatieke paspoort.

Het Commissariaat-generaal stelt dan wel vast dat u uit eigen beweging en bij het begin van het eerste gehoor aangeeft ten overstaan van DVZ valse verklaringen te hebben afgelegd, maar tegelijkertijd blijkt ook dat u al lang voor het gehoor hebt besloten dit toe te geven en hebt nagelaten om uw correcties zo snel mogelijk aan de Belgische asieldiensten te melden. Verder is het duidelijk dat u louter bepaalt om de waarheid te vertellen doordat u rondom u mensen, die gelijkaardige valse verklaringen afleggen, door de asieldiensten geweigerd ziet worden, en u schrik hebt ook een negatieve beslissing te zullen krijgen. Het Commissariaat-generaal kan enigszins aannemen dat u valse verklaringen aflegt met betrekking tot het diplomatieke paspoort en de naam van uw echtgenoot, meegaand in uw uitleg dat u niet weet hoe de wetgeving of bescherming in België werkt, foutief geïnformeerd bent en schrik heeft om teruggestuurd te worden. Deze vaststelling kan echter totaal niet verklaren waarom u valselijke verklaringen aflegt met betrekking tot al uw andere identiteitsgegevens en daar bovenop een fundamenteel verschillend asielrelaas voorlegt. U had immers geen enkele reden om valse verklaringen af te leggen met betrekking tot de volgende zaken: uw geboorteplaats, uw etniciteit, uw nationaliteit en uw beweerde lange verblijf in Djibouti dan wel Ethiopië. U had al helemaal geen reden om niet de waarheid te vertellen over de vervolgingsfeiten en asielmotieven, die elementair veranderen tussen wat u bij respectievelijk DVZ en het CGVS verklaart (cfr. infra). Om deze redenen kan het Commissariaat-generaal aan uw vergoelijkingen maar weinig waarde hechten.

De vaststelling dat u in eerste instantie een compleet valselijke asielaanvraag indient, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate. U kan immers wel verontschuldigen waarom u niet de waarheid hebt verteld met betrekking tot het door u gebruikte paspoort, maar u kan op geen enkele manier verklaren waarom u ten overstaan van DVZ valse verklaringen aflegt met betrekking tot verschillende aspecten van uw identiteit, uw beweerde geleden vervolgingsfeiten en uw asielmotieven. Deze constatering tast de authenticiteit van uw verklaringen en uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel aan.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw nationaliteit totaal incoherent zijn.

Uit uw verschillende verklaringen blijkt dat u telkens wisselende uitspraken doet met betrekking tot de nationaliteit die u bezit. Bij uw asielaanvraag op 9 augustus 2016 verklaart u dat u de Djiboutiaanse nationaliteit hebt. Tijdens uw interview bij DVZ op 11 augustus 2016 wijzigt u deze verklaringen en verklaart u de Ethiopische nationaliteit te hebben. U verklaart ten overstaan van DVZ dat het Djiboutiaanse paspoort frauduleus is en dat u in Addis Abeba een Ethiopische identiteitskaart bezit, die bij uw moeder ligt. Ook ten overstaan van het CGVS verklaart u uitdrukkelijk de Ethiopische nationaliteit te hebben (CGVS, 8 juni 2017, p.4). U stelt dat u 'een identiteitskaart van het Ministerie van Buitenlandse Zaken' bezit, die om de twee jaar moet verlengd worden, maar dat u die net had binnengebracht om te laten vernieuwen toen u naar België vertrok (CGVS, 8 juni 2017, p.11-12). Tijdens het tweede interview op het CGVS, wanneer nog een keer verduidelijking wordt gevraagd met betrekking tot uw nationaliteit, stelt u plots dat u de Djiboutiaanse nationaliteit hebt gekregen bij uw huwelijk met D. (CGVS, 13 juli 2017, p.11). U stelt nu plots dat u geen Ethiopische identiteitskaart hebt, dat dat niet kon omdat u er niet ingeschreven was.

U zegt nu dat u geen identiteitskaart kon krijgen omdat u al een Djiboutiaans paspoort had, en dat u alleen een identiteitskaart zou kunnen hebben als u fraudeerde. Dit alles in weerwil van het feit dat u voordien tot tweemaal toe verklaarde wel degelijk een Ethiopische identiteitskaart in uw bezit hebt, maar dat deze zich in Addis Abeba bevindt. U verklaart bij het einde van het tweede gehoor ten overstaan van het Commissariaatgeneraal dat u, bij terugkeer naar Ethiopië, gerepatriëerd zal worden naar Djibouti als uw echtgenoot daarom vraagt, aangezien u de Djiboutiaanse nationaliteit hebt (CGVS, 13 juli 2017, p.13). Dit ondanks het feit dat u expliciet asiel hebt aangevraagd onder de Ethiopische nationaliteit.

U maakt het door deze strijdige verklaringen voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om zicht te hebben op de werkelijke toestand van uw nationaliteit. Volgens de Ethiopische nationaliteitswetgeving verliest een vrouw die met een niet-Ethiopiër huwt haar nationaliteit, in het geval dat zij de nationaliteit van haar echtgenoot verkrijgt (Ethiopische Nationaliteitswet van 1930, artikel 4, zie administratieve dossier). U verklaart echter zowel bij DVZ als bij het CGVS, tijdens het eerste gehoor, dat u nog Ethiopische identiteitsdocumenten bezit. Het Commissariaatgeneraal kan dit niet uitsluiten, omdat uit de stukken uit het dossier blijkt dat u getrouwd bent en de Djiboutiaanse nationaliteit hebt verkregen onder een alias, namelijk A.M.A.. Op die manier lijkt het perfect mogelijk te zijn dat u onder het alias A.M.A. de Djiboutiaanse nationaliteit hebt verworven en onder uw naam A.T. de Ethiopische nationaliteit hebt behouden. Door uw steeds wisselende verklaringen kan u hierover alleszins geen klaarheid scheppen. Uit al deze elementen blijkt dat u het Commissariaat-generaal geen duidelijk zicht wil bieden op uw werkelijke nationaliteit. Dit ondergraaft in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Met betrekking tot uw uitgesproken vrees om, bij terugkeer naar Ethiopië, naar Djibouti gedeporteerd te zullen worden, kan het Commissariaat-generaal nog het volgende opmerken. De Ethiopische nationaliteitswetgeving stelt dat een Ethiopische vrouw, die door haar huwelijk met een vreemdeling van nationaliteit veranderd is, haar Ethiopische nationaliteit gewoon terug kan opnemen na de ontbinding van haar huwelijk door overlijden van de echtgenoot, scheiding of uiteengaan ('separation') (Ethiopische Nationaliteitswet, artikel 18, zie administratieve dossier). Het is dus duidelijk dat, als u de Ethiopische nationaliteit al verloren hebt, u van deze wetgeving gebruik kan maken om de nationaliteit opnieuw te verkrijgen teneinde een deportatie naar Djibouti af te wenden.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de vervolgingsfeiten die u inroept, met name het gedwongen huwelijk van uw dochter, niet door het Commissariaat-generaal worden aangenomen.

Van een asielzoekster, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Ze dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, aangezien op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Los van het feit dat uw initiële asielaanvraag berustte op frauduleuze elementen, vallen er ernstige tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verschillende verklaringen, met betrekking tot uw asielmotieven. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat een asielzoekster essentiële elementen hierin correct vermeldt. Een van deze cruciale elementen is de identiteit van de dader van de geleden vervolging. Precies hier schuilt een kritieke tegenstrijdigheid. Ten overstaan van DVZ verklaart u immers dat het gedwongen huwelijk van uw dochter, het probleem omwille waarvan u asiel aanvraagt, zou uitgevoerd worden door de neef van uw echtgenoot en uw schoonfamilie. U stelt dat u problemen kreeg met uw schoonfamilie nadat uw echtgenoot verlamd geraakte (zie vragenlijst CGVS). Nergens vermeldt u tegenover DVZ dat uw echtgenoot degene zou zijn voor wie u gevlucht bent, nergens vermeldt u dat hij degene zou zijn die uw dochter in een huwelijk wou dwingen en nergens vermeldt u dat u huwelijksproblemen zou hebben gehad of misdeld zou worden. Waar het enigszins begrijpelijk is dat u bij uw asielaanvraag niet de waarheid vertelt met betrekking tot uw paspoort, kan het Commissariaat-generaal, zoals hierboven beargumenteerd, absoluut niet inzien waarom u dan ook nog eens valse verklaringen aflegt met betrekking tot uw asielmotieven. Het Commissariaat-generaal kan zeker niet aannemen dat, als het werkelijk uw echtgenoot is die u vreest, u hem niet als vervolger aanwijst wanneer u naar uw asielmotieven wordt gevraagd bij DVZ. Naast het feit dat u bij DVZ verschillende precieze vragen werden gesteld over het conflict dat voor u de aanleiding was om te vertrekken, bent u zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u al dan niet aflegt.

Redelijkerwijze mag van u verwacht kan worden dat u de beweerde vervolging door uw echtgenoot reeds vanaf het eerste interview zou vermeld hebben. Het feit dat u tijdens uw eerste interview onware verklaringen aflegt over iets dergelijk cruciaal als de identiteit van uw vervolger, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas totaal.

Bovendien ondergraaft een verdere fundamentele tegenstrijdigheid de aannemelijkheid van uw verklaringen. U legt namelijk strijdige verklaringen af met betrekking tot de man met wie uw dochter in het huwelijk zou moeten treden. Deze draagt bij uw verklaringen ten opzichte van DVZ de naam I.S., terwijl u hem ten overstaan van het CGVS S.M.S. noemt (CGVS, 8 juni 2017, p.16). Dit is eveneens een grove tegenstrijdigheid met betrekking tot een heel basaal element in uw asielrelaas, die de geloofwaardigheid ervan helemaal onderuithaalt.

Het is eveneens in strijd met elke logica dat uw echtgenoot zijn dochter zou willen uithuwen aan een garagist uit Djibouti stad, gezien het feit dat hij jarenlang sloten geld heeft gependeed om An. onderwijs te laten krijgen aan het prestigieuze Lycée Guébré-Mariam in Addis Abeba. Nazicht door het Commissariaat-generaal leert dat het per jaar ongeveer 180.000 Ethiopische birr, omgerekend 5600 euro, kost om een kind met de Djiboutiaanse nationaliteit te laten studeren aan dit college (zie administratieve dossier). U kan geen enkele verklaring geven waarom uw echtgenoot zoveel geld zou investeren in zijn dochter en haar onderwijs, om haar daarna uit te huwen aan een garagist met laag profiel, buiten dat hij 'geestelijk niet in orde is' (CGVS, 13 juli 2017, p.13). U stelt dat het bovendien voor moslims zoals hij normaal is om binnen de familie te huwen, en dat het daarom voor uw echtgenoot belangrijk was dat An. met zijn neef huwde. Deze uitleg kan door het Commissariaat-generaal echter niet zomaar worden aangenomen. Uw echtgenoot was immers, zo stelt u uitdrukkelijk, niet alleen zelf geen praktiserende moslim, hij was zelf buiten de familie gehuwd, met een vrouw die zelfs tot een andere etniciteit behoort (CGVS, 13 juli 2017, p.11). Gezien de levensloop van uw echtgenoot en het feit dat hij dermate veel geld heeft uitgegeven om uw dochter onderwijs te laten volgen, kan het Commissariaat-generaal de logica achter uw beweringen dat hij An. wou dwingen te huwen met zijn neef dus totaal niet inzien.

Door al deze tegenstrijdigheden en het feit dat uw relaas tegen elke logica indruist, kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan het door u beweerde gedwongen huwelijk van uw dochter An..

Er kan u om geen andere reden internationale bescherming worden toegekend.

Met betrekking tot het huiselijke geweld dat u tijdens de gehoren aanhaalt, merkt het Commissariaat-generaal opnieuw op dat u bij uw asielaanvraag geen problemen met uw echtgenoot vermeldt. Zoals hierboven ruim beargumenteerd is het niet aannemelijk dat u uw vervolger, de persoon voor wie u vlucht en waarom u asiel aanvraagt, niet vanaf het begin van uw asielaanvraag correct identificeert. Bovendien blijkt uit het feit dat u verklaart dat u uw echtgenoot verschillende keren voor langere periodes hebt verlaten, dat u bij machte was om uit deze situatie weg te gaan en in uw thuisland over een netwerk beschikte, bij familie en vrienden, waar u op deze momenten terecht kon. Telkens blijkt dat u vrijwillig naar uw echtgenoot terugkeert, al dan niet na bemiddeling, voornamelijk om voor de kinderen te gaan zorgen. Gevraagd of u ooit de kinderen wou meenemen, stelt u dat u dat nooit gedaan hebt omdat uw familie te weinig middelen heeft om voor uw kinderen te zorgen (CGVS, 13 juli 2017, p.9). Dit ondanks het feit dat D. volgens uw verklaringen niet alleen u, maar ook de kinderen fysiek mishandelde (CGVS, 13 juli 2017, p.3). Het feit dat u uit economische motieven telkens terugkeert naar uw echtgenoot, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van hem.

Met betrekking tot uw vrees ten opzichte van uw echtgenoot omwille van uw bekering tot de Pinksterbeweging, merkt het Commissariaat-generaal op dat u zich reeds tien jaar geleden bekeerde, en u nergens aanhaalt sindsdien daaromtrent problemen te hebben gekend met uw echtgenoot (CGVS, 13 juli 2017, p.15). Voordien was u trouwens heel uw leven christen, zonder dat dit noemenswaardige problemen opleverde met uw islamitische echtgenoot.

U vreest verder dat u, bij terugkeer naar Ethiopië, geen onderwijs zal kunnen betalen voor uw kinderen. Louter economische motieven geven geen toegang tot de internationale bescherming zoals bedoeld in het verdrag van Genève en bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch tot subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen de beslissing niet in uw voordeel keren.

Met betrekking tot de Djiboutiaanse identiteitsdocumenten verwijst het Commissariaat-generaal naar de hierboven gevoerde argumentatie met betrekking tot uw nationaliteit. De authenticiteit van deze documenten wordt niet betwist. Ook uw huwelijk met D. wordt niet betwist. U legt hiervoor zijn verblijfskaart en uw huwelijksakte neer. De identiteit van uw kinderen, van wie u de geboorteaktes neerlegt, wordt evenmin gecontesteerd, alsook het feit dat zij school liepen op het Lycée Guébré-Mariam. Met betrekking tot de twee brieven van vrienden over de toestand van uw huwelijk, stelt het Commissariaat-generaal dat het hier verklaringen van derden betreft waarmee geen rekening dient gehouden te worden voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal betwist evenmin dat u lid bent van de Pinksterbeweging, waar u een doopcertificaat van neerlegt. U legt de afspraken neer die uw echtgenoot had in een Brussels ziekenhuis, wat de aanleiding gaf voor uw reizen naar België, ook dit wordt door het Commissariaat-generaal aangenomen. U legt verder nog een medisch document neer dat een litteken op uw rechterarm beschrijft, volgens uw verklaringen het gevolg van een slag met een stok. Een arts kan enkel de schade op uw lichaam beschrijven, maar kan niet vaststellen wat de precieze oorzaak is. Het Commissariaat-generaal verwijst dan ook naar de hierboven gevoerde argumentatie met betrekking tot uw asielrelaas. Tot slot stelt het Commissariaat-generaal vast dat u en uw dochters vrouwelijke genitale verminking hebben geleden. U roept wat dit betreft geen verdere vrees in.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 december 2017 een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij geeft hierover een theoretische uiteenzetting.

Voorts haalt zij “artikel 1 A 2) van het Verdrag van Genève” aan.

Wat betreft haar identiteit, stelt verzoekster het volgende:

“Verzoekster is geboren in Wolenkomi (Ethiopië), op 23 juni 1980 en had oorspronkelijk de Ethiopische nationaliteit.

Ten gevolge van haar huwelijk met D. op 2 maart 1996, verloor zij haar Ethiopische nationaliteit en verkreeg zij de Djiboutiaanse nationaliteit. Zij kan de hulp van de Ethiopische autoriteiten niet inroepen, daar zij naar Ethiopisch recht enkel over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt.

Haar naam werd ten gevolge van het huwelijk gewijzigd in A.M.A.. Christelijke namen werden in Djibouti, dat een moslimland is, immers niet aanvaard.

Zij heeft nog stukken die haar Ethiopische nationaliteit bevestigen vanuit het verleden, wat niet te verbazen is uiteraard.

Het CGVS stelt dat het onmogelijk is om een zicht te hebben op haar werkelijke identiteit (pag 4, 2de paragraaf), wat voor verzoekster totaal onbegrijpelijk is.”

Over haar initiële verklaringen in het kader van haar asielaanvraag bij de DVZ, betreurt verzoekster dat zij “niet onmiddellijk de waarheid heeft durven vertellen. Zij heeft mist gezaaid rond haar identiteit, daar haar echtgenoot, die zij vreest, zich ook in België bevond en zij niet wist hoe ver de bescherming zou reiken. Haar echtgenoot is diplomaat en in het verleden heeft zij moeten vaststellen dat zij het nooit kon halen van hem. Omdat zij met een diplomatiek paspoort heeft gereisd, vreesde zij teruggestuurd te worden naar Djibouti. Dat zijn subjectieve redenen, maar vanuit het oogpunt van de kandidaat-asielzoeker niet geheel onbegrijpelijk.

Zij heeft vóór de aanvang van het gehoor op het CGVS spontaan verklaard dat zij op de DVZ niet de waarheid heeft durven vertellen en heeft zich hiervoor uitvoering geëxcuseerd.

Zij deelt ook mee dat zij niet weet op welke wijze zij haar verklaringen eerder had kunnen bijsturen, zoals het CGSV aangeeft in de bestreden beslissing. Verzoekster heeft de waarheid verteld op het CGVS, omdat zij nu begrepen heeft in veiligheid te zijn.”.

Betreffende haar asielmotieven bevestigt verzoekster dat “zij enerzijds mishandeld werd door haar echtgenoot en anderzijds bevestigt zij dat haar schoonfamilie er alles voor gedaan heeft opdat haar dochter An. (gedwongen) zou huwen met de 40-jarige neef van haar echtgenoot. De schoonfamilie profiteerde van de medische problemen die haar echtgenoot kende, om hem te overtuigen van dit gedwongen huwelijk. Zijn naam is S.M.S. en hij is garagist van beroep.

Het CGVS stelt dat het verwonderlijk is dat de vader van An. eer veel geld zou hebben uitgegeven om haar te laten studeren aan een prestigieus college, om haar daarna uit te huwelijken met een garagist. Verzoekster ligt toe dat de studies van de dochter niet betaald werden door het gezin, maar door de overheid. Kinderen van diplomaten waren gerechtigd tot dergelijke dure opleidingen. De overheid betaalt enkel studies tot op het niveau van het secundair onderwijs. Op heden heeft de vader van verzoekster geen middelen om hogere studies te betalen. Hij heeft ingestemd met het huwelijk met zijn neef, daar het ook traditie is binnen de moslimgemeenschap om te huwen binnen de familie.

Verzoekster en de kinderen werden zwaar fysiek mishandeld door de echtgenoot. Voor de kinderen en om economische redenen keerde zij steeds terug naar hem. Haar familie had de middelen niet om voor de kinderen te zorgen en zij kon de kinderen niet aan hun lot overlaten. Het CGVS gaat voorbij aan het feit dat zij haar echtgenoot enorm vreest en dat zij om die reden de waarheid niet uit de doeken heeft durven doen op de DVZ. In het verleden kon zij het immers nooit “halen” ten opzichte van hem, daar hij diplomaat is. Zij wendde zich in het verleden tot diverse diensten, zoals het ministerie van buitenlandse zaken en tot diverse organisaties, maar ze verkreeg nergens hulp. Het feit dat zij terugkeert naar de plaats waar haar kinderen wonen, ondanks alle mishandelingen, maar puur uit financiële noodzaak, hoeft niet in die mate te verbazen dat de geloofwaardigheid van verzoekster ondermijnd wordt. Zij zal niet de enige vrouw zijn die in welke vorm dan ook mishandeld wordt door haar partner, maar toch bij de partner blijft omwille van economische redenen.”.

Verzoekster onderlijnt dat ook het medisch certificaat een neerslag is van de fysieke agressie die zij moest ondergaan. In het licht van haar verklaringen, is het zeer aannemelijk dat zij door haar partner geslagen werd door een stok in het kader van in het kader van het partnergeweld dat zij heeft moeten ondergaan.

Aangaande het statuut van subsidiaire bescherming, haalt verzoekster artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

In hoofdorde wordt gevraagd de “betwiste beslissing van het Commissariaat Generaal te hervormen en aldus verzoekster de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art.1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen. Haar in subsidiaire orde de status van subsidiaire bescherming toe te willen kenen.”.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoekster toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. De Raad benadrukt dat een asielzoekster de verplichting heeft om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas.

2.3.2. Verzoekster vroeg op 9 augustus 2016 asiel aan (verzoek om internationale bescherming) bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder de naam A.T. en de Djiboutiaanse nationaliteit. Vervolgens, tijdens verzoeksters gehoor bij de DVZ op 11 augustus 2016, wijzigt verzoekster haar eerdere verklaringen en stelt zij de Ethiopische nationaliteit te bezitten (verklaring DVZ, punt 6a). Verder verklaarde verzoekster dat zij in Bate, Ethiopië geboren is en dat zij etnisch Amhaarse is (verklaring DVZ, punt 5, 6d). Zij verklaarde tevens dat zij met een Djiboutiaanse man genaamd M.S.S. huwde en met hem naar het dorp Tadjourah in Djibouti verhuisde in het jaar 1997 (Verklaring DVZ, punt 10, 15a), waar zij tot in augustus 2008 zou gewoond hebben (verklaring DVZ, punt 10). Wat betreft haar vluchtmotieven verklaarde verzoekster dat zij in Djibouti problemen kreeg met haar schoonfamilie nadat haar echtgenoot verlamd raakte (vragenlijst CGVS van 11 augustus 2016, vraag 3.5). Bovendien werden verzoekster en haar dochter An. met de dood bedreigd door de veertigjarige neef van verzoeksters echtgenoot. Deze laatste wilde huwen met An., hetgeen verzoekster en An. weigerden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoekster verklaarde dat zij met een vals Djiboutiaans paspoort, door een smokkelaar geregeld, onder de naam A.M.A. met het vliegtuig naar België kwam. Het valse paspoort werd beweerdelijk in beslag genomen door de smokkelaar bij aankomst in Brussel (verklaring DVZ, punt 3).

2.3.3. Uit verzoeksters visumdossier blijkt echter dat verzoekster niet illegaal, noch met een frauduleus visum, is gevlucht (zie informatie in het administratief dossier). Volgens de informatie die verzoeksters visumaanvraag (gedaan bij de Belgische ambassade te Addis Abeba) bevat - onder meer een kopie van haar diplomatiek paspoort en een aanbevelingsbrief van de Djiboutiaanse ambassade - bezit verzoekster een authentiek Djiboutiaans diplomatiek paspoort op naam van A.M.A.. Zij beschikte overigens over een Schengenvisum C, geldig van 17 februari 2016 tot 1 juni 2016, en een tweede Schengenvisum, geldig van 19 juli 2016 tot 2 september 2016. Tevens blijkt dat verzoekster de echtgenote is van D.A.D., Djiboutiaanse Consul op de ambassade te Addis Abeba.

2.3.4. Bij de aanvang van haar eerste gehoor bij het CGVS geeft verzoekster aan dat zij gelogen heeft bij de DVZ: *"Ik had een paspoort gegeven. Dat was een diplomatisch paspoort. Toen heb ik foute informatie gegeven. Ik heb gelogen en gezegd dat het paspoort niet van mij was. Ik wil daarvoor mijn excuses aanbieden. Dat paspoort is wel van mij."* (gehoorverslag van het CGVS van 8 juni 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag 1), p. 2). Verzoekster legt een kopie neer van haar paspoort, stelt dat zij samen met haar man, een Djiboutiaanse diplomaat, op legale wijze naar België gekomen is en dat hij het originele paspoort heeft (CGVS-verslag 1, p. 3). Verzoekster legt uit dat haar echte naam A.T. is, maar dat zij het Djiboutiaanse paspoort kreeg op naam van A.M.A. omdat christelijke namen in het moslimland Djibouti niet aanvaard worden (CGVS-verslag 1, p. 3).

2.3.5. Verzoekster past echter nog andere identiteitsgegevens aan. Zij verklaart geboren te zijn in Olonkomi, Ethiopië en etnisch Oromo te zijn (CGVS-verslag 1, p. 4, p. 6). Voorts stelde verzoekster sinds haar geboorte tot 2016 onafgebroken in Ethiopië, voornamelijk Addis Abeba, te hebben gewoond (CGVS-verslag 1, p. 4). Verzoekster past ook haar relaas aan. Waar zij bij de DVZ nog stelde dat zij omwille van problemen met haar schoonfamilie gevlucht is (en haar echtgenoot machteloos stond door zijn verlamming), geeft zij bij het CGVS aan dat haar echtgenoot zelf de vervolger is (CGVS-verslag 1, p. 13-15).

2.3.6. De vaststelling dat verzoekster in eerste instantie een leugenachtige asielaanvraag indiende, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar relaas in ernstige mate. Verzoeksters uitleg - dat ze bang was om te worden teruggestuurd omwille van haar diplomatieke paspoort en dat haar man zich ook in België bevond - kan niet verschonen dat zij valse verklaringen aflegde met betrekking tot haar

diplomatiek paspoort en de naam van haar echtgenoot. Immers, het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is inherent verbonden aan het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt. Bovendien werd verzoekster reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Hoe dan ook kan niet worden ingezien – noch licht verzoekster toe – waarom zij valse verklaringen aflegde met betrekking tot verschillende aspecten van haar identiteit (geboorteplaats, etniciteit, nationaliteit en beweerde lange verblijf in Djibouti dan wel Ethiopië), de beweerde vervolgingsfeiten en haar asielmotieven. Deze constatering tast de authenticiteit van haar verklaringen en haar algemene geloofwaardigheid fundamenteel aan.

2.3.7. Voorts benadrukt de Raad dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen in een asielprocedure zijn. Niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoekster te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, behoort het wel tot zijn bevoegdheid om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers ieder verzoek om internationale bescherming dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoekster om haar beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.3.8. Verzoekster legt wisselende en incoherente verklaringen af aangaande haar nationaliteit. Bij de indiening van haar asielaanvraag op 9 augustus 2016 verklaarde zij de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben; twee dagen later stelde zij tijdens haar interview bij de DVZ de Ethiopische nationaliteit te hebben. Zij legde uit dat het Djiboutiaanse paspoort frauduleus is en dat zij in Addis Abeba een Ethiopische identiteitskaart bezit (verklaring DVZ, punt 3). Ook tijdens haar eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster uitdrukkelijk de Ethiopische nationaliteit te hebben (CGVS-verslag 1, p. 4). Zij voegde hieraan toe dat zij een identiteitskaart van het Ministerie van Buitenlandse Zaken bezit, die om de twee jaar moet verlengd worden, maar dat zij die net voor haar vertrek naar België had binnengebracht om te laten vernieuwen (CGVS-verslag 1, p.11-12). Zij stelt wel een identiteitskaart van Djibouti te hebben, "*Maar mijn geboorteplaats is genoemd Addis Abeba*" (CGVS-verslag 1, p. 12). Tijdens het tweede interview bij het CGVS gaf verzoekster dan weer aan dat zij de Djiboutiaanse nationaliteit verkregen heeft bij haar huwelijk met D.A.D. (gehoorverslag van het CGVS van 13 juli 2017 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 11). Verzoekster stelde dat zij geen Ethiopische identiteitskaart heeft en dat dit onmogelijk was omdat zij er niet ingeschreven was. Ze voegde eraan toe dat zij geen identiteitskaart kon krijgen omdat zij al een Djiboutiaans paspoort had, en dat zij alleen een identiteitskaart zou kunnen verkrijgen indien zij fraudeerde (CGVS-verslag 2, p. 11). Nochtans verklaarde verzoekster voordien tot tweemaal toe verklaarde dat zij wel degelijk over een Ethiopische identiteitskaart beschikt, maar dat deze zich in Addis Abeba bevindt. Uit voorgaande blijkt dat verzoekster haar werkelijke situatie in verband met haar verblijfsmachtingen tracht te verhullen. Dit ondergraaft in ernstige mate haar algemene geloofwaardigheid.

2.3.9. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster onder haar Djiboutiaanse identiteit A.M.A. op legale wijze met een door de Djiboutiaanse overheid uitgegeven diplomatiek paspoort en geldig visum tot tweemaal toe naar België is kunnen reizen. Verzoeksters Djiboutiaanse nationaliteit staat aldus vast. Artikel 4 van de Ethiopische Nationaliteitswet bepaalt dat een vrouw, die met een niet-Ethiopiër huwt, haar nationaliteit verliest in het geval dat zij de nationaliteit van haar echtgenoot verkrijgt (informatie administratief dossier). Hieruit volgt dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoekster door het verkrijgen van de Djiboutiaanse nationaliteit haar Ethiopische nationaliteit verloren is. Waar verzoekster herhaaldelijk stelde dat zij nog Ethiopische identiteitsdocumenten bezit, kan aangenomen worden dat verzoekster nog een verblijfsrecht heeft in Ethiopië, doch verzoekster legt zij deze niet neer.

2.3.10. Verder maakt verzoekster haar voorgehouden vluchtmotieven – het gedwongen huwelijk van haar dochter An. - niet aannemelijk. Daargelaten dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming initieel gebaseerd was op valse verklaringen (zie *supra*) ondergraven verzoeksters tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Zo vermeldt verzoekster bij de DVZ nergens dat haar echtgenoot degene zou zijn waarvoor zij gevlucht is, noch dat haar echtgenoot haar dochter in een huwelijk wou dwingen, noch dat verzoekster huwelijksproblemen zou hebben gehad of mishandeld zou worden.

Ze stelde louter over haar man: *“Mijn man is ook verlamd. Sinds de verlamming van mijn man ben ik problemen beginnen krijgen met zijn familie.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoekster gaf daarentegen wel aan dat het gedwongen huwelijk van haar dochter zou uitgevoerd worden door de neef van haar echtgenoot en haar schoonfamilie. Er kan aldus geenszins worden ingezien dat, indien verzoekster werkelijk haar echtgenoot zou vrezen (zoals zij aangeeft bij het CGVS), zij hem niet als vervolger aanwijst wanneer haar naar haar asielmotieven wordt gevraagd bij de DVZ. Het gegeven dat verzoekster tijdens haar eerste interview bewust onwaarachtige verklaringen aflegt over dergelijk cruciaal element, de identiteit van haar vervolger, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.3.11. Ook de vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de man met wie haar dochter in het huwelijk zou moeten treden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtmotieven. Immers, verzoekster verklaarde bij de DVZ nog dat deze man I.S. heette (vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl zij hem bij het CGVS als S.M.S. aanduidde (CGVS-verslag 1, p. 16).

2.3.12. Verzoekster kan evenmin aannemelijk maken waarom het zo belangrijk is voor haar echtgenoot dat hun dochter An. met zijn neef huwde. Zij geeft aan dat het traditie is, dat moslims binnen de familie huwen (CGVS-verslag, p. 12-13), wat niet kan overtuigen. Immers, verzoeksters echtgenoot was geen praktiserende moslim (*“Hij is geen fanatiekeling. Hij is niet serieus met zijn geloof. Hij doet de rituelen niet. Hij vraagt mij ook niet dat ik de rituelen volg. Hij is niet praktiserend. Hij vraagt mij ook niet om te praktiseren. Ik kan niet mijn eigen geloof belijden. Dat kan ik niet. Maar ik ben niet gedwongen om zijn geloof te volgen, hij forceert mij niet. Hij leeft een normaal leven.”*, CGVS-verslag, p. 11). Bovendien was hij zelf buiten de familie gehuwd met een vrouw die zelfs tot een andere etniciteit (zie verklaring DVZ, punt 6d, punt 15a) behoort.

2.3.13. Wat betreft het huiselijke geweld dat verzoekster tijdens haar gehoren bij het CGVS aanhaalt, merkt de Raad opnieuw op dat verzoekster naliet dit te vermelden bij de DVZ. Dergelijke vaststelling ondergraaft de waarachtigheid van haar loutere bewering. Er kan tevens niet worden ingezien waarom verzoekster, indien zij beweerdelijk het slachtoffer was van mishandeling, niet scheidde van haar echtgenoot, temeer zij zelf herhaaldelijk verklaarde dat dit haar wens was (CGVS-verslag, p. 6-7). Verzoekster legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat zij stappen zou ondernomen hebben om van haar echtgenoot te scheiden. Bovendien kan uit de handelwijze van verzoekster niet blijken dat ze van hem wilde scheiden. Verzoekster vergezelde haar echtgenoot wanneer hij naar België reisde in het kader van zijn medische behandeling. Verzoekster stelde slechts dat zij haar echtgenoot verschillende keren voor langere periodes verlaten heeft, maar telkens vrijwillig terugkeerde, al dan niet na bemiddeling, voornamelijk om voor de kinderen te gaan zorgen. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster in haar land van herkomst wel degelijk over een netwerk beschikt, en bij familie en vrienden terecht kan en zij haar ondersteunen. Gevraagd of verzoekster ooit de kinderen wou meenemen, stelde zij dat zij dat nooit gedaan heeft omdat haar familie te weinig middelen heeft om voor haar kinderen te zorgen (CGVS-verslag 2, p. 9). In het licht van deze verklaring is weinig aannemelijk dat verzoeksters echtgenoot niet alleen haar, maar ook haar kinderen mishandelde (CGVS-verslag 2, p. 3), nu niet kan worden ingezien dat verzoekster haar kinderen alleen bij haar echtgenoot zou achterlaten indien deze werkelijk gewelddadig was. Ook de vaststelling dat verzoekster omwille van economische motieven naar haar echtgenoot terugkeert (CGVS-verslag 2, p. 9), doet afbreuk aan haar beweerde vrees voor hem.

2.3.14. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat artikel 18 van de Ethiopische Nationaliteitswet bepaalt dat een Ethiopische vrouw, die door haar huwelijk met een vreemdeling van nationaliteit veranderd is, haar Ethiopische nationaliteit gewoon terug kan opnemen na de ontbinding van haar huwelijk door overlijden van de echtgenoot, scheiding of uiteengaan ('separation') (informatie in administratief dossier). Verzoekster kan aldus, ingeval zij haar echtgenoot zou verlaten, haar Ethiopische nationaliteit terug kunnen krijgen alsook de bescherming bij de Ethiopische autoriteiten.

2.3.15. Over verzoeksters vrees ten opzichte van haar echtgenoot echtgenoot omwille van haar bekering tot de Pinksterbeweging, dient opgemerkt dat verzoekster zich reeds tien jaar geleden bekeerde zonder enige problemen te hebben gekend daaromtrent (CGVS-verslag 1, p.15).

2.3.16. De door verzoekster bij de commissaris-generaal voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet doen wijzigen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

Wat betreft de Djiboutiaanse identiteitsdocumenten dient opgemerkt dat de authenticiteit van deze documenten niet betwist wordt.

Met betrekking tot haar verblijfskaart en huwelijksakte merkt de Raad op dat haar huwelijk met D.A.D. evenmin wordt betwist. Ook de identiteit van verzoekster kinderen, van wie zij de geboorteaktes neerlegt, wordt niet in twijfel getrokken, noch dat zij school liepen op het Lycée Guébré-Mariam.

Met betrekking tot de twee brieven van vrienden over de toestand van verzoeksters huwelijk, merkt de Raad op dat deze brieven geen officieel noch objectief karakter hebben, zodat hun bewijswaarde slechts relatief is. Bovendien kan de Raad niet nagaan door wie deze brieven zijn opgesteld.

Het staat verder niet ter discussie dat verzoekster lid is van de Pinksterbeweging, waar zij een doopcertificaat van neerlegt.

Verzoekster legt de afspraken neer die haar echtgenoot had in een Brussels ziekenhuis, wat de aanleiding gaf voor verzoeksters reizen naar België. Ook dit wordt niet betwist.

Verzoekster legt een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij een litteken heeft op haar rechterarm. Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Waar verzoekster medische attesten van besnijdenis van haarzelf en haar dochters neerlegt, merkt de Raad op dat verzoekster hieromtrent geen verdere vrees inroept.

2.3.17. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies in een ander daglicht kunnen stellen.

2.3.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK